

MOJJAN OCH BITSNIPORNA

av Åke Bylund

En dag regnade det alldeles väldigt mycket. Det plaskade och forsade och Mojjas mamma blev faktiskt lite orolig. "Du får inte gå ut i det här vädret", sa hon allvarligt och tittade på Mojjan som längtansfullt tryckte sin lilla nos mot den immiga fönsterrutan. "Hörde du vad jag sa", upprepade mamma. Mojjan nickade så de lurviga öronen fladdrade. "Ja, mamma", sa han lite moloket.

Hur det nu var så klarnade det upp framåt eftermiddagen. Solen kikade fram och det glittrade i buskar och träd. Marken var förstås fortfarande våt, och på sina ställen hade det bildats små sjöar. Nu bara MÅSTE Mojjan få gå ut. Att skutta i vattenpussar var nämligen det bästa han visste.

"Snälla mamma, NU kan jag väl få gå ut i alla fall?" sa Mojjan bedjande.

"Ja", sa mamma, "men då måste du ta på dig dina nya gummistövlar, så du inte blir kall och får droppnos."

"Men, mamma...", suckade Mojjan. "Vad tror du folk säger när de ser en liten hund i röda gummistövlar?"

"Dom får säga vad dom vill", sa mamma. "Om du ska gå ut, så tar du dina gummistövlar. Och därmed basta!"

Mojjan visste att när mamma avslutade ett samtal med att säga "och därmed basta", var det ingen idé att protestera. Det var bara att stoppa tassarna i stövlarna och göra glad nos.

"Hmm", sa mamma. "Du borde nog ha någonting på huvudet också. Morfars gamla slokhatt, kanske."

"Men det regnar ju inte längre", sa Mojjan förtvivlat och mindes förra gången mamma hade tvingat på honom morfars alldeles för stora slokhatt. Han hade irrat omkring utan att se någonting. Han hade stött emot träd och stenar och till sist snubblat över mopsen Krylbo och åkt på en snyting. Nej tack, vad som helst, men inte morfars gamla slokhatt!

"Du slipper väl då", sa mamma. "Men var försiktig!"

"Jag lovar!" gläfsste en överlycklig Mojjan och stormade iväg.

Mojjan hade precis hunnit utforska sin första blanka vattenpuss när de två kattkusinerna Vilgot och Sjöman dök upp. "Det är till att plaska omkring i röda gummistövlar, ser jag", sa Vilgot elakt. "Så otroligt fänigt!" "Rött är en tjejfärg", sa Sjöman (inte mindre elakt).

Nu var det ju faktiskt så att Mojjan egentligen höll med kattkusinerna, men det kunde han ju inte låtsas om. "Javisst", sa han glatt, "men man slipper bli våt om tassarna, bli förkyld och få droppnos och en massa andra otrevligheter. Förresten är rött en alldeles utmärkt färg på gummistövlar. Rött är nämligen den enda färg som skrämmer iväg de elaka BIT-SNIPORNA!"

"Vaddå, BIT-SNIPOR?" sa Vilgot irriterat. "Ja, vad menar du?" sa Sjöman (inte mindre irriterat).

"BIT-SNIPOR", sa Mojjan lite nonchalant och kisade mot solen, "ja, det är ju förstås de där otäcka sakerna som lever på botten av vattenpussarna och biter små hundar i tassarna. Och katter med för den delen."

Här lurades faktiskt Mojjan en liten smula. Ja, han faktiskt blåljög. Några otäcka djur som hette BIT-SNIPOR hade han själv aldrig hört talas om, men det KUNDE ju mycket väl vara så, resonerade han. Och det viktigaste var ju att sätta Vilgot och Sjöman på plats. "Dom släpper aldrig taget", tillade han spöklikt och rullade med ögonen. Vilgot och Sjöman tittade oroligt ned på sina tassor. Man stod väl inte i en vattenpöl?

"Där fick dom så dom teg", tänkte Mojjan, och tog ett jätteskutt rakt ut i en alldeles särdeles lockande och glittrande vattenpuss. Nu bar det sig dock inte bättre än att Mojjan valde just den stora pöl som bildats när bäcken svämmade över av regnet. I den pölen fanns också gammalgäddan Samuelsson. Han hade blivit fast i pölen när vattnet åter sjönk. Nu låg Samuelsson på botten och grubblade över hur han skulle ta sig tillbaka till bäcken. Plötsligt fick han se någonting rött som rörde sig alldeles framför gapet. "Aha, lunchdags!" tänkte Samuelsson och högg till.

"HJÄLP!" tjöt Mojjan. "Någonting biter mig!"

"BIT-SNIPORNA anfaller!" skrek Vilgot skräckslaget och satte av i språng. "Rädda sig den som kan!"

"Vänta på mig, kusin!" jamade Sjöman (inte mindre desperat) och rusade efter.

Men vad hände med Mojjan? Jo, han blev så rädd att han viftade till med tassor. Då tappade Samuelsson taget och for i en vid båge tillbaka ut i bäcken. PLASK! Men i Mojjas stövel hade det blivit fullt av små hål efter Samuelssons tänder.

"Oj, oj, oj", sa Mojjan för sig själv. "Vad skall mamma säga? Så går det när man ljuger. Jag ska aldrig ljuga mer!" Det var en slokörad Mojjan som lommade hemåt. Han hade helt tappat lusten att plaska vidare.

"Men vad i all sin dar...", utbrast mamma när han kom hem. "Har du fått hål på nya stövlarna! Hur har det gått till?"

"Det var en BIT-SNIPA, mamma", sa Mojjan. "En stor och ful en!"

Mamma tittade strängt på Mojjan som snabbt tillade: "Fast det var ingen riktig BIT-SNIPA, det var gammalgäddan Samuelsson."

"Hmm", sa mamma, "det var tur att han inte åt upp hela dig!"

Sedan tog hon fram några gummilappar och Hundssons klister, och lagade Mojjas stövel. Och Mojjan, ja, han fick varm choklad och ostsmörgås. Vid köksbordet lovade han sig själv, ännu en gång, att aldrig ljuga mer. Fast det är ju inte riktigt säkert att han kan hålla förstås.